2026-20-RE

Causa 2026-20-RE

(Calvó Casal i d'altres c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 107-2026. Recurs d'empara

Sentència del 15 de juny del 2026

BOPA núm. 71, del 25 de juny del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de març del 2026, per la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 2 de juliol del 2025, dictat per la Secció Civil 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 10 de febrer del 2026, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a l'accés a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa, a la contradicció, a l'audiència bilateral, a la igualtat d'armes i a la prova (elements estructurals del dret a un procés degut), reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades, que retrotregui les actuacions al moment immediatament anterior a l'adopció de la resolució vulneradora, perquè l'òrgan competent dicti una nova resolució constitucionalment congruent, i que s'adoptin les mesures per restaurar plenament els drets fonamentals lesionats dels recurrents, d'acord amb allò que preveu l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. Així mateix, sol·licita que si es

considera pertinent, s'adoptin les mesures necessàries per preservar l'efectivitat de l'empara (en els termes admesos per l'ordenament), en atenció al risc de consumació irreversible d'actes d'execució que farien inútil l'empara;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 27 d'abril del 2026 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 15 de maig del 2026, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Vist que el magistrat, Sr. Pere Pastor Vilanova, va plantejar la seva inhibició en aquesta causa, la qual va ser acceptada pel Ple del Tribunal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. En el marc de la cessació de pagaments i fallida, el 13 de juny del 2025, la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA va presentar un escrit davant la Secció Civil 1 de la Batllia en què denunciava la vulneració dels seus drets fonamentals a la jurisdicció i a la defensa, així com dels principis de contradicció, d'audiència bilateral i d'igualtat d'armes, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, ja que els fallits havien estat privats injustificadament de participar en la valoració dels actius i dels passius de la societat Assegurances Generals, SA fallida, valoració que va ser realitzada inicialment de manera unilateral per l'administrador especial, sobre la base d'informes tècnics determinants (un informe de liquiditat i solvència del 15 de setembre del 2019 i un estudi de l'AFA del 26 de juliol del mateix any).

1.2. El 2 de juliol del 2025, la Secció Civil 1 de la Batllia va dictar un aute que decidia no donar lloc a les peticions formulades pels recurrents.

1.3. La representació processal dels recurrents va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 10 de febrer del 2026, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va acordar desestimar aquest recurs i va confirmar íntegrament la decisió de la Batllia.

1.4. El 3 de març del 2026, la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA, va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 2 de juliol del 2025, dictat per la Secció Civil 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 10 de febrer del 2026, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a l'accés a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa, a la contradicció, a l'audiència bilateral, a la igualtat d'armes i a la prova (elements estructurals del dret a un procés degut), reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació dels recurrents

- Els recurrents fonamenten el seu recurs d'empara en la vulneració dels drets a l'accés a la jurisdicció i a obtenir una decisió fonamentada en Dret -article10.1 de la Constitució-, així com en el dret a la defensa, dels principis de contradicció, d'audiència bilateral i d'igualtat d'armes i en el dret a

la prova, com a elements estructurals del procés degut -article10.2 de la Constitució.

- Manifesten que interposen el recurs contra l'aute de la Sala Civil del 10 de febrer del 2026, el qual confirma l'aute de la Secció Civil 1 de la Batllia del 2 de juliol del 2025 que refusa les peticions de nomenament de perit taxador i d'actuari, de lliurament de còpies de programes informàtics i de documentació contractual, així com la suspensió cautelar de la causa.

- En primer terme, assenyalen que les resolucions judicials els hi generen indefensió, perquè no van poder contradir la valoració de l'actiu i del passiu de la fallida. Segons el seu parer, es contravé el principi de contradicció, perquè la valoració esmentada no pot ser substituïda per l'aportació posterior d'un informe. Aquesta contradicció seria merament formal. Consideren que no poder participar abans de prendre la decisió genera una asimetria incompatible amb la igualtat d'armes i amb el procés degut.

- Entenen que la valoració efectuada l'any 2019 es basa en conceptes erronis i en proves falses.

- Addueixen que la cosa jutjada no té un valor absolut, ni pot operar com a un mecanisme de blindatge de dèficits constitucionals produïts en el si del procés. La legitimitat de la cosa jutjada deriva del fet que la decisió s'hagi adoptat en un procés respectuós amb les garanties fonamentals. Aquesta ha de ser interpretada conforme a la Constitució i amb els drets a no patir indefensió i a un procés degut.

- Afirmen que quan es refusa una prova essencial o es tanca el debat amb la cosa jutjada no només s'ha d'argumentar la correcció formal, sinó també la seva proporcionalitat i la seva adequació des de la perspectiva constitucional. L'absència d'aquesta anàlisi qualificada converteix la motivació en formal.

- El segon motiu del recurs considera que es vulnera el dret a la defensa per denegar una prova essencial, com és la prova pericial neutral. Els recurrents afirmen que van ser exclosos de la prova que van fer el perit i l'AFA. La denegació de la prova va ser una restricció excessiva que va ocasionar una indefensió material, ja que va impedir una contradicció real sobre elements tècnics decisius. I quan la prova té per objecte la revisió de la base factual o econòmica del procés, la decisió ha d'oferir una motivació reforçada.

- Al·leguen que quan se sol·licita el nomenament d'un perit independent per fer una valoració a data de setembre del 2019 no es vol reobrir el debat econòmic, sinó que es vol restaurar el dret

fonamental vulnerat pel fet d'haver estat exclosos de participar en la valoració inicial dels actius i dels passius.

- Afirmen que existeix una confusió conceptual quan s'equipara la possibilitat d'aportar informes de part amb l'equilibri processal i la igualtat d'armes, la qual cosa redueix el dret a la defensa. La impossibilitat de participar en la prova que es va confeccionar vulnera l'article 10 de la Constitució i l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, a la vegada que s'infringeix el dret a la propietat -article 27 de la Constitució-, atès la privació material dels seus drets econòmics.

- En tercer lloc, consideren que s'ha vulnerat "*la tutela judicial efectiva*" a causa de la reducció indeguda del debat constitucional a una qüestió de cosa jutjada. L'òrgan judicial evita analitzar si va existir indefensió i produeix una resposta formal, afirmant que la qüestió ja va ser resolta.

- Per acabar, demanen al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades, que retrotregui les actuacions al moment immediatament anterior a l'adopció de la resolució vulneradora, perquè l'òrgan competent dicti una nova resolució constitucionalment congruent, i que s'adoptin les mesures per restaurar plenament els seus drets fonamentals lesionats, d'acord amb allò que preveu l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. Així mateix, sol·liciten que si es considera pertinent, s'adoptin les mesures necessàries per preservar l'efectivitat de l'empara (en els termes admesos per l'ordenament), en atenció al risc de consumació irreversible d'actes d'execució que farien inútil l'empara.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Civil considera que allò que pretenen els recurrents és que es torni a reobrir el debat resolt amb anterioritat i de manera definitiva pels tribunals.

- Així, mitjançant un aute del 8 de març del 2022 el Tribunal Superior de Justícia va desestimar el recurs d'apel·lació contra l'aute que declarava la cessació de pagaments i fallida de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA. I argumenta que aquella decisió no és formal, sinó que es troba extensament raonada i es va adoptar després d'escoltar els responsables de les societats i d'haver analitzat amb deteniment la situació econòmica. I es considerava que es tractava d'un desequilibri estructural, de manera que s'havia de declarar la cessació de pagaments.

- Les dades anteriors formen part d'un pronunciament judicial ferm i possibilitar una nova valoració de l'actiu i del passiu equival a buidar de contingut la fermesa de la decisió. Afegeix que en aquell moment els recurrents van aportar una auditoria pròpia i que aquesta va ser admesa i analitzada amb deteniment per aquesta Sala, per la qual cosa les garanties d'audiència i de contradicció es van exercir de manera efectiva. I entén que cal aplicar l'article 13 de la Llei 44/2014, de l'embargament, d'acord amb el qual els actius es valoren mitjançant una pericial judicial amb possibilitat de realitzar una valoració contradictòria per la persona embargada.

- En segon terme, pel que fa a la petició d'accés als programes informàtics i als discs durs de la societat, afirma que aquesta serà objecte d'examen específic en el marc del rotlle 203/2025, de manera que ara no és procedent un pronunciament autònom.

- Finalment, sobre la petició d'una suspensió cautelar de les resolucions adoptades, la Sala Civil la refusa perquè considera que és incompatible amb el principi d'invariabilitat de les resolucions judicials fermes.

- Per aquests motius, desestima el recurs d'apel·lació i confirma íntegrament la decisió de la primera instància.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal sol·licita la desestimació íntegra d'aquest recurs d'empara.

- Afirma que de l'estudi de les diferents resolucions judicials totes les pretensions dels recurrents han estat objecte d'una resposta motivada i raonable. Segons el seu parer, el recurs d'empara intenta tornar a reobrir un debat jurídic i probatori ja resolt de manera definitiva. Addueix que la doctrina reiterada del Tribunal Constitucional declara que el recurs d'empara no el converteix en una tercera instància i que aquest procediment no és un recurs de cassació. Així, la reiteració de noves peticions de valoració pericial sobre les mateixes qüestions constitueix una vulneració dels principis de cosa jutjada i de seguretat jurídica.

- Finalment, conclou que la reiteració d'incidents, de recursos i de peticions idèntiques sobre

qüestions ja resoltes evidencia una mala fe processal.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulneri cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Aquest recurs pivota sobre dos motius fonamentals i, el segon d'ells, es troba concatenat a l'èxit del primer. Així, en primer terme, els recurrents afirmen que les resolucions judicials li generen indefensió, perquè no van poder contradir la valoració de l'actiu i del passiu de la fallida. Segons el seu parer, es contravé el principi de contradicció, ja que la valoració no va poder ser substituïda per l'aportació posterior d'un informe. I, en segon terme, afirmen que fonamentar les resolucions en l'eficàcia de la cosa jutjada significa vulnerar "*la tutela judicial efectiva*" a causa de la reducció indeguda del debat constitucional a una qüestió de cosa jutjada. Consideren que l'òrgan judicial evita analitzar si va existir indefensió i produeix una resposta formal, afirmant que la qüestió ja va ser resolta.

No obstant això, amb caràcter previ, cal refusar la invocació del dret a la propietat privada, perquè l'article 27 de la Constitució s'incardina en el capítol V del títol II i el recurs d'empara només es pot interposar davant la vulneració dels drets reconeguts en els capítols III i IV d'aquest títol, d'acord amb les disposicions de l'article 85 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional (text consolidat de la Llei 21/2023, del 23 d'octubre).

3.3. L'estudi dels dos motius anteriors, però sobretot el del primer, exigeix partir d'una realitat fàctica que no es pot obviar. El procediment en què els recurrents consideren vulnerat el seu dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a la defensa i del principi a la contradicció, pel fet de no haver pogut intervenir en la valoració dels actius i dels passius de la fallida, no és un procediment declaratiu, sinó que es tracta d'un procediment de cessació de pagaments i fallida, regulat al Principat d'Andorra per una norma preconstitucional, el Decret del 4 d'octubre de 1969, el qual ha estat objecte de diversos pronunciaments per part d'aquest Tribunal Constitucional, en què se'n fa una lectura constitucional.

Així en el recent aute del 18 de maig del 2026, recaigut en la causa 2026-24-RE es va afirmar:

"3*.4. Un punt de partida necessari per enfocar els drets fonamentals al·legats és la constatació que els processos judicials són molt variats. Això es manifesta en la mateixa Constitució, ja que per exemple l'article 10.2 reconeix el dret al recurs només en els processos penals, excloent, per tant, tots els altres. La diversitat de processos judicials, amb les característiques pròpies de cadascun d'ells, és un element fonamental a l'hora d'interpretar els drets continguts a l'article 10 de la Constitució.*

La varietat dels processos judicials es manifesta també a l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, fet a Roma, el 4 de novembre de 1950, en què Andorra és part. En efecte, aquest article del Conveni, titulat genèricament "dret a un procés equitable", esmenta en el seu apartat 1 tant els litigis sobre "drets i obligacions de caràcter civil", com els processos en què existeix una "acusació en matèria penal". A aquests darrers es dediquen els apartats 2 i 3 del precepte, amb un conjunt de drets propis. El Tribunal Europeu dels Drets Humans s'ha fet ressò d'aquesta distinció per exemple en la sentència del cas Dombo Beheer B.V. c/ Països Baixos, núm. 14448/88, del 27 d'octubre de 1993, fonament jurídic 32:

"Els imperatius inherents a la noció de "procés equitable" no són necessàriament els mateixos en els litigis relatius als drets i a les obligacions de caràcter civil que en les causes que concerneixen acusacions en matèria penal. Així ho demostra la manca, pel que fa als primers, de clàusules similars als paràgrafs 2 i 3 de l'article 6 (art. 6.2 i art. 6.3). Per consegüent, i encara que aquestes disposicions tinguin una certa pertinència fora dels límits estrets del dret penal (…), els Estats contractants gaudeixen d'una latitud més gran en l'àmbit del contenciós civil que en el del contenciós penal".

Fins i tot dins dels processos civils hi ha una considerable varietat entre els processos declaratius, ordinaris o especials (respectivament, articles 115 i següents i 260 i següents del Codi de procediment civil), i els processos executius (articles 369 i següents del mateix Codi). La posició jurídica de les parts, els seus drets, càrregues i garanties, no és idèntica en tots ells, ni ho ha de ser. Correspon al legislador configurar aquests aspectes, que amb caràcter general no venen establerts a la Constitució".

3.4. En aquest recurs d'empara, en el seu origen, el procés del qual es tracta és una fallida. No és un procés declaratiu, sinó un procés d'execució de caire universal, de manera que el dret a la defensa i el principi de contradicció no se subjecten a les pautes pròpies d'un procés declaratiu i cal analitzar si les respostes legal i judicial sobre la valoració dels actius i passius són conformes a les exigències del dret a la jurisdicció -que no "*tutela judicial efectiva*", com reiteradament l'anomenen els recurrents en clara al·lusió a l'article 24 de la Constitució espanyola.

La Sala Civil confirma la resolució de primera instància, en virtut de la qual s'apliquen les disposicions de l'article 13 de la Llei 44/2014, del 18 de desembre, de l'embargament; d'acord amb aquestes disposicions, els actius es valoren mitjançant una pericial judicial amb possibilitat de realitzar una valoració contradictòria per la persona embargada.

Aquesta valoració dels actius i dels passius per part de l'Administració concursal, que pot emprar l'ajut de perits independents, és similar a aquella que es preveu, per exemple, en la legislació concursal espanyola, i suposa que, una vegada s'ha obtingut la imatge fidel del patrimoni del fallit, amb l'inventari de l'actiu i del passiu, es dona trasllat a les parts per tal que puguin impugnar-la o formular les al·legacions que considerin adients.

La Sala Civil confirma la resposta de la primera instància, segons la qual són aplicables les disposicions de l'article 13 de la Llei 44/2014, del 18 de desembre, de l'embargament:

"*Article 13 Valoració dels béns i drets embargats*

1. Quan els béns o drets embargats siguin altres que diners, s'han de valorar al seu valor de mercat i segons l'estat en què es troben.

2. La valoració s'ha d'efectuar en el termini de quinze dies naturals a comptar de la data en què es rep la informació com a conseqüència de les diligències d'embargament que s'hagin adreçat, i s'ha de notificar a la persona embargada que, en cas de discrepància, pot presentar una valoració contradictòria realitzada per un pèrit adequat, en el termini de quinze dies naturals a comptar de la notificació.

Si la diferència entre totes dues valoracions no excedeix el vint per cent del valor més baix, s'estima com a valor dels béns o drets la mitjana aritmètica de les dues valoracions; en el cas que la diferència sigui superior, el batlle o el tribunal que ha dictat la resolució judicial que s'està executant o, quan es tracti d'un acte administratiu, el batlle o el tribunal de la Secció Administrativa de la Batllia a qui correspongui per torn, ha de nomenar un pèrit per dur a terme una nova valoració. Aquesta valoració ha d'estar compresa entre els límits de les anteriors, i és la que s'aplica definitivament".

En aquest cas, de conformitat amb la regulació indicada, l'administrador judicial va procedir a la valoració dels actius i dels passius, amb la cooperació d'un expert independent, i, posteriorment, es

va donar trasllat als fallits, els quals van poder aportar una valoració contradictòria que va ser valorada en seu judicial.

Si es pren en consideració que no ens trobem en un procediment declaratiu, sinó en un procediment d'execució universal, en què d'allò que es tracta és de garantir la *par conditio creditorum*, fonamentada en una imatge fidel del patrimoni del fallit, l'actuació dels principis de contradicció i d'audiència i del dret a la defensa es veuen salvaguardats amb una intervenció a posteriori, que permet impugnar o combatre la valoració realitzada per l'administrador judicial.

Des d'aquesta òptica no s'aprecia, tal com denuncien els recurrents en empara, cap vici estructural que comporti una restricció excessiva, pel fet de no haver participat en la valoració dels actius i dels passius. No existeix un dèficit constitucional respecte de l'accés a la prova, ni dels principis de contradicció i d'igualtat d'armes processals, ni del dret a un procés degut. Precisament, en els processos concursals, és l'òrgan nomenat per a la fallida, l'administrador judicial, aquell que amb el concurs d'experts independents, formula l'inventari i la valoració i, després es permet al fallit analitzar i impugnar aquesta valoració amb l'aportació de proves contradictòries.

Consegüentment, no es pot considerar que s'hagi vulnerat el dret a la jurisdicció, en els termes exposats, i tampoc s'ha generat cap situació d'indefensió, sinó que en la llera de la fallida, els recurrents han pogut qüestionar l'inventari i la valoració, amb aportació de proves, i, per tant, amb respecte als principis constitucionals que inspiren el procés; en aquest cas, un procés específic d'execució universal.

3.5. Les consideracions anteriors justifiquen la desestimació del primer motiu del recurs. El segon dels motius del recurs d'empara s'articula concatenat amb l'anterior, per la qual cosa ja es troba destinat al fracàs.

En efecte, els recurrents al·leguen la vulneració de "*la tutela judicial efectiva*" a causa de la reducció indeguda del debat constitucional a una qüestió de cosa jutjada. Segons el seu parer, l'òrgan judicial hauria evitat analitzar si va existir indefensió i hauria produït una resposta formal, afirmant que la qüestió ja havia estat resolta. Consideren que la cosa jutjada no té un valor absolut, ni pot operar com a un mecanisme de blindatge de dèficits constitucionals produïts en el si del procés. La legitimitat de la cosa jutjada deriva del fet que la decisió s'hagi adoptat en un procés respectuós amb les garanties fonamentals. Aquesta ha de ser interpretada conforme a la Constitució i amb els drets a no patir indefensió i a un procés degut.

Ja s'ha posat de manifest amb anterioritat que no s'ha produït cap situació d'indefensió i que s'han respectat els principis de defensa, d'igualtat d'armes processals i de contradicció, atès que conforme

a la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, també citada pels recurrents, el principi de contradicció significa el dret a conèixer i a analitzar de forma eficaç els elements de prova que poden influir en la decisió i aquest ha estat respectat d'acord amb la idiosincràsia del procés concursal.

Una vegada establerta la conclusió anterior, el motiu del recurs d'empara decau, ja que aquest es fonamenta en què l'institut de la cosa jutjada no es pot emprar per blindar vulneracions de drets fonamentals en el si del procés, quan en aquest cas aquest supòsit no ha tingut lloc.

En efecte, la decisió de la Sala Civil ja exposa que en un aute seu anterior del 8 de març del 2021, ja s'havia desestimat el recurs contra l'aute de la Batllia que declarava la cessació de pagaments i fallida. I que aquella resolució era definitiva i desplegava els seus efectes sense que es pogués considerar un pronunciament formal, sinó que era una decisió extensament raonada en què es va analitzar amb deteniment la situació econòmica de les societats en qüestió.

3.6. Les consideracions anteriors comporten la desestimació d'aquest recurs d'empara i, de conformitat amb allò que disposa l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, cal imposar a la part recurrent les costes processals d'aquest procediment.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de les societats Assegurances Generals, SA i Carlemany, SA contra l'aute del 2 de juliol del 2025, dictat per la Secció Civil 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 10 de febrer del 2026, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de

Justícia.

2. Imposar a la part recurrent les costes processals derivades de la desestimació del recurs d'empara.

3. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal dels recurrents, a la Secció Civil 1 de la Batllia, a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de juny del 2026.

Joan Manel Abril Campoy

President

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona

Magistrat